

надати таке визначення. Медична помилка – це помилкова дія чи бездіяльність медичного персоналу, що виразилися у неправильних наданні (ненаданні) допомоги, діагностиці захворювань і лікуванні хворих (потерпілих) та реально погіршили стан пацієнта чи призвели до спричинення шкоди здоров'ю або життю особи, які характеризуються як добросовісна омана за відсутності ознак халатності, зловмисного чи необережного проступку та злочинного недбалства. Викладене дає підстави стверджувати необхідність закріплення на законодавчому рівні поняття «медична помилка». Також необхідно ввести положення про кваліфікацію медичних помилок до нової редакції Основ законодавства України про охорону здоров'я, ухвалити Закон України «Про захист прав пацієнтів».

Література

1. Радиш Я. Ф. Державне управління охороною здоров'я в Україні: генезис, проблеми та шляхи реформування: Монографія. — К.: Вид-во УАДУ, 2001. — 360 с.
2. Тимофеев И.В., Леонтьев О.В. Медицинская ошибка. Медико_организационные и правовые аспекты. — СПб: ООО «Издательство ДНК», 2002. — 80 с.
3. Стеценко С.Г. Медицинское право: Учебник. — СПб: Юридический центр Пресс, 2004. — 572 с.

Анастасія Іванівна Пухкало – студентка II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Наталія Олександрівна Горобець** – професор кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЗМІСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

Багатоманітність видів права власності та свобода економічних відносин сприяла розвитку правовідносин власності в незалежній Україні. Розвиток економічних відносин власності природно стимулює врегулювання цих відносин з боку права.

На думку багатьох юристів, тріада має і доктринальну, і практичну незамінність і вимагається найвитонченіша, проте здебільшого в тій чи іншій мірі вразлива аргументація. Позиції, де вказується необхідність доповнити тріаду новою правомочністю чи спроби доказати можливість існування права власності поза тріадою, чи взагалі без тріади. Проблема нашої цивілістики обумовлюється існуванням стереотипу змісту права власності, який здебільшого сприймається як аксіома, яка не може бути

піддана сумнівам. Усі дослідники, які проводили чи проводять на сьогодні дослідження права власності, намагаються підлаштуватися під вже існуючу конструкцію змісту права власності, що наперед є неправильно.

Статика відносин власності, яка донедавна розглядалася аксіомою права власності, на сьогодні потребує критичного осмислення, передумовою чого є бурхливий розвиток відносин у сфері інновацій, зближення правових систем внаслідок глобалізації економіки, виникнення таких явищ як криптовалюта; концепції «Інтернет речі»; легалізація (відмивання) доходів, отриманих злочинним шляхом; бенефіціарний володілець; фінансування тероризму; штучний інтелект; роботи, один із яких уперше у світі отримав громадянство Саудівської Аравії (робот Софія) тощо.

Подібний стан речей вимагає нового осмислення відомих понять та явищ права власності. Змінам, що відбуваються у нашій державі та за кордоном, уже не достатньо тих правових режимів, які містяться в законодавствах у частині регулювання права власності.

Вважаємо, що сьогодні потрібно відходити від класичної тріади права власності, оскільки потреби цивільного обігу вже давно вимагають більш витонченішої конструкції. Допускаємо, що найкращим варіантом є не додавання окремих правомочностей (права на захист, права на управління тощо), а зробити перелік відкритим. Це дозволить учасникам правовідносин самим коригувати свої відносини власності та збільшить можливості конструкції права власності.

Анна Юріївна Сидоренко – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Наталія Олександрівна Горобець** – професор
кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського
національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент

ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР В УКРАЇНІ

На сьогодні в Україні шлюбним договором регулюються лише майнові відносини між подружжям (п. 3 ст. 93 Сімейного кодексу України (далі – СК України)). Вказано, що шлюбний договір не може регулювати особисті відносини подружжя, а також особисті відносини між ними та дітьми. Категоричність такого твердження легко зрозуміти, адже особисті немайнові права людини і громадянина і навіть подружжя є непорушними, і ніхто, навіть близькі люди, не можуть на них посягати, що гарантується Конституцією України.